

de indberetninger, der var indsendt af regeringerne angående de skridt, der var foretaget for at gennemføre de af arbejds-konferencen vedtagne konventioner og henstillinger.

Til arbejdsgivergruppens ordfører i komiteen valgtes ligesom ved den forrige konference medlem af den danske arbejdsgiverdelegation, underdirektør *Schade Poulsen*.

Komiteen konstaterede, at det samlede antal indregistrerede ratifikationer af de hidtil vedtagne 117 internationale arbejds-konventioner nu var nået op på omkring 2.800 (ved arbejds-konferencen 1962 udgjorde det samlede antal ratifikationer omkr. 2.500).

Komiteen støttede sig i sine undersøgelser til de resultater, der var nået i den ekspertkomité, der hvert år forud for konferencen behandler regeringernes indberetninger. Det påhvilede medlemsregeringerne forud for arbejds-konferencen at afgive indberetning vedrørende gennemførelse af ca. 1.300 ratificerede konventioner. (Når tallet er væsentlig lavere end det samlede antal af ratificerede konventioner, skyldes det, at der hvert år kun afgives indberetning vedrørende ca. halvdelen af de ratificerede konventioner, medens der det følgende år gives indberetning vedrørende de øvrige konventioner). Af disse ca. 1.300 indberetninger var omkring 86 pct. faktisk indgået til arbejdsbureauet og gennemgået af ekspertkomiteen.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke bestræbelser et medlemsland burde udfolde for at ratificere de af arbejds-konferencen vedtagne konventioner, udtalte komiteen, at uanset at der ikke består nogen pligt til at ratificere konventionerne, bør medlemsstaterne gøre, hvad der er muligt for at nå til ratifikation af alle de konventioner, som de vil kunne opfylde.

I denne forbindelse understregedes betydningen af, at arbejdsmarkedets organisationer er opmærksomme på, at den praktiske gennemførelse af ratificerede konventioner går så vidt som muligt, og det påpegedes herved, at Arbejdsorganisationen kan yde organisationerne støtte vedrørende deres rettigheder og forpligtelser herved.

Spørgsmålet om ændring af ekspertkomiteens sammensætning og procedure

blev draget frem af en række østlige landes repræsentanter. De foreslog, at komiteen — ligesom alle andre permanente organer — skulle være undergivet faste regler vedrørende dens sammensætning og opbygning. Herved skulle bl. a. tages i betragtning de forskellige landes økonomiske og sociale opbygning, ligesom al relevant lovgivning skulle fremdrages ved vurdering af gennemførelsen af konventioner. Som grundlæggende princip skulle der endvidere sikres ligelig repræsentation af eksperter fra forskellige sociale og økonomiske systemer og geografiske områder. Endelig blev det fremhævet, at det skulle være organisationens øverste råd: Den internationale Arbejdskonference, som skulle fastsætte reglerne, og ikke styrelsesrådet.

Størsteparten af konferencekomiteens medlemmer var imod disse forslag, og der blev i denne forbindelse især peget på, at objektivitet ikke garanteres af procedure-regler, men i høj grad afhænger af komité-medlemmernes personlige kvalifikationer. De forskellige forslag blev imødegået, og der henvistes til, at der ved den seneste ud-nævnelse til komiteen er blevet taget hensyn til forskellige systemer og regioner, idet såvel Sovjet som Japan og Nigeria havde udpeget medlemmer. Det blev også fremhævet, at det kun er styrelsesrådet eller ekspertkomiteen selv, som kan fastsætte detaljerede regler for komiteens virksomhed.

Som særligt emne havde ekspertkomiteen taget efterlevelsen af 1958-konventionen og henstillingen vedrørende diskrimination i beskæftigelse og erhverv op til undersøgelse. Undersøgelsen var baseret på indberetninger fra i alt 90 medlemslande og 48 afhængige territorier. Det blev herunder konstateret, at der i så at sige alle lande findes diskrimination under en eller anden form. Det fremhævedes, at lighed for loven i sig selv ikke er nok, men at det er nødvendigt med en positiv politik for at sikre alle sociale grupper lige muligheder og behandling. Som er vigtigt udgangspunkt blev det anført, at der til alle skulle garanteres praktisk mulighed for opnåelse af erhvervsmæssig uddannelse og optræning.

Konferencekomiteen havde en lang debat om denne specialrapport, og især arbejder-medlemmerne fremhævede nødvendigheden